

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil. 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inzerati: Statutarna polit-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Volja za Ljubljano v upravnishvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 60 kr., na mesec 60 kr., pošiljatev na dom volja mesečno 9 kr. več. Po pošti volja za celo leto 10 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld. 60 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 145.

V Ljubljani v torek, 30. junija 1885.

Tečaj II.

Vabilo na naročbo.

Z julijem 1885 prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponové, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstřížek treba prilepiti le naslov, ki je na pásku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Po pošti:

za celo leto	gld. 10.—
„ pol leta	„ 5.—
„ četrt leta	„ 2-50
„ en mesec	„ —85

Za Ljubljano:

za celo leto	gld. 6.—
„ pol leta	„ 3.—
„ četrt leta	„ 1-50
„ mesec	„ —50
za donašanje v hišo vsak mesec 9 kr.	

„Vela“ Ljubljana.

Debelo smo gledali in oči smo si meli, prečitajoč v najstarejšem slovenskem dnevniku elegičen članek z naslovom „Vela Ljubljana“. Bilo nam je pri sreci kakor potniku, kateri s trudom in težavo, pod žarečimi solničnimi žarki tropičnega pasa tava in brede po pustinskem svižu ter naenkrat, sredi zapuščene Sahare, zagleda vrhe ponosnih košatih dreves in bistrega studenca sreberno valovje! Podoba ni pretirana, ni hiperbolična! Kadarkoli se je „Slov. Narod“ v zadnjih 20. mesecih bavil z našimi domačimi razmerami ter razpravljajal pereča vprašanja naše notranje politike, vedno mu je za hrbtom stala odurna prikazen osobne strasti,

in vse, kar mu je narekovala jednočka starka, vse bilo je spisano v njenem duhu, okuženo vrtoglavega osobnega sovraštva. Vzvišeni poklic je narodnemu novinarstvu, tolmačiti javno mnenje, zrcalo biti narodnemu čutu. Toda, če si ogledal „Slov. Narod“, videl si z njegove pozrcalne mesto istinitih podobti nasproti štrleti bolestne proizvode bolestne domišljije, protinaravne spake, katere je rodila strankarska besnost!

Izjema tedaj, redka izjema je gori omenjeni članek, in vsled tega pozdravljamo ga z odkritim veseljem. Znamo sicer, da vsebina njegova, kateri nikdo ne more odrekati stvarne podloge, nikakor ni tolažilna. Tudi to se dá očitati dotičnemu „Narod“-ovemu sotrudniku, da ni povedal vse resnice, da ni poiskal dejanskih razlogov obupnemu položaju, kojega opisuje, da so razni oziri na lastne somišljenike mu branili, obelodaniti kavzalno zvezo med krivdami njegove stranke in propadom narodnega življenja v slovenski stolici. Ali začetek je vender le storjen, razdrta je jedna onih iluzij, s kojimi je glasilo „Narodne Tiskarne“ toliko časa begalo in varalo potrpežljive svoje čitatelje, in uže to nam zadostuje. Mirno bomo čakali, da se dovrši zanimivi proces spoznavanja samega sebe, katerega je bil pričel pisatelj članka o „Veli Ljubljani.“

Kaj namreč je bilo najtehtnejše orožje, s kojim je „Narod“ hotel uprav v srce zadeti zmerno narodno stranko? Emfatično je naglašal in v jedno mer je ponavljal neresnično trditev, da ta stranka niti zastopana ni v deželi, da jo reprezentuje le pičlo število „kruhoborcev“ in „vetrogončičev“. In sedaj? Sedaj toži jedini boljši sodelavec, katerega si je „Slov. Narod“ še ohranil iz lepega kroga

prejšnjih svojih sotrudnikov, da narodno gibanje v Ljubljani hodi rakovo pot, kajti slovensko razumništvo, oni merodajni faktor, od katerega je zavisen zdraví duševni in slovstveni razvoj, razdvojeno je na dva sovražna tabora. Istina je, bridka istina, gospóda moja! Izgubljen je narod, če se apatija polasti naravnih njegovih voditeljev, posvetne inteligence. Socijalno življenje hira, literarna delavnost omaguje v tem slučaju. Sedaj ste pač sami vsaj toliko priznali, da je tolikokrat zasmehovana in zasramovana „elastična“ stranka vender le važno koló v narodnem stroji. Sami sedaj čutite, da brez nje napredovati ne morete, da nimate dovelj duševnih sil, s svojimi sredstvi nadomestiti tega zaveznika, votline izpolniti, koje ste v svoji nepremišljenosti sami bili izkopali v mogočnem jezu, kateri je narod slovenski varoval preteče povodnji! Oglejte si „velo“ Ljubljano, kakor jo slika najboljši podobar iz „Narod“-ove delavnice, in strmeli bodete nad prizorom, „wie ihr's so herrlich weit gebracht!“

Da, da, „Vela Ljubljana“, vzklikamo tudi mi z „Narodovim“ dopisnikom vred! Toda, ali je dotični opazovalec, kateremu vsaj osobno niso znane faze narodnega razpóra in propada v slovenski Ljubljani, pravo bil zadel, ko je odgovornost za te žalostne prikazni zmerni narodni stranki navalil na potrpežljive rame? Odločno protestujemo. Ne mi, vi sami ste provzročili zlo, o katerem sedaj jadikujete! Vaši pristaši, in okolo njih ono burno spremstvo politično nezrelih, premalo izobraženih elementov, s katerimi se tako radi ponašate, prisilili so najboljše in najdelavnejše moči, da so se kolikor toliko odtegnile jav-

Listek.

Pesništvo slovanskih ciganov.

(Fanfulla d. doménica — Ciampoli prov. A Costa.)
(Konec.)

Aleko postal je odslej otožen in potr; v sanjah zdihuje, togoti se in joka; in ko ga skuša Cemfira vtolažiti, odvrne jej, „da ne veruje ničesar več, ne sanjam, ne zapeljivim njenim besedam, niti njeni ljubezni.“ Tare ga strašen obup. „Vteši se — pravi mu starec — sumničenje tvoje je zamán; ljubezen tvoja je resna, a naši deklíči se le norčujejo. Gledi luno, ki plava po globoki višavi in spušča svoje žarke jednako po vesoljni naravi! Če sreča včasí temno meglico, ozlati jo krasno; a urno podá se k drugi in tudi pri tej se ne ustavi. Kedo bi smel odkazati prostor in dejati: Naprej ne sme se iti? — Kedo ima moč, zaukazati mlademu sreč: „Ljubi edino le enkrat in ne menjaj ljubavi?“ In potem razkrije mu svojo proteklost: tudi njega je izdala in pozabila Marjula, mati Cemfire. „Bilo je necega dné“, tako mu pripoveduje — ko srečamo na obalih kagulskih

druhal tujih ciganov, ki so razpeli svoje šotore po gričih blizu nas. Tu mudili so se dve noči, tretji dan pa so odrinili. Marjula pobegnila je z njimi, dočim sem jaz brezskrbno spal in zapustila mi je to borno dekle. Ko se oglasi ob zori škranec, vzbudim se . . . a moja družica je izginila. . . . Sirota mala se je jokala in jaz ječal sem z njo vred. . . .“ In zakaj niste jih vsmrtili, krivih? vpraša ga Aleko. „Mladost je lajših perotij, nego tičice; kedo zamore vklemiti ljubezen?“ deje mu starec.

Pesnik razsnuje nadalje burni prizor ljubavanja med Cemfiro in mladim ciganom: „Še eden poljub, le ednega še!“ — „Glej, pozno je uže in moj soprog je ljubosumen in togoten.“ — „Ah, le enega še, najlepšega . . . zadnjega!“ — „Z Bogom, z Bogom!“ — „Kedaj se zopet vidiva?“ — „Danes ob mraku, ko zasije luna izza gorá, na onem vrhu.“ — „In ko se vležeti na planjavo noč in tihota, snideta se zopet ondukaj; toda Aleko ima nocoj nemirno spanje; s tresočo roko tiplje okoli sebe, iskajoč svoje žene; ni je!! Grozna misel šine mu v možgane; išče je po stepi in . . . najde jo v naročji njega; — z bodalom presune obema mlado srce.

V vzhodu zlatijo že prvi žarki lahke oblake. Z jeklom v roci sloni Aleko na okrvaveni skali, pred sabo dva mrliča; v obrazu vidi se mu jad in notranja bolest. — — — Tovariši skupali so potem jarek in plakajoče žene prihitele so na prizorišče in dale zadnje poljube na kalna očesa nesrečnih žrtev.

Starec stal je ob strani, blede in nemo zrl je v ljubljeno hčer. Ciganje vzdignili so trupli, položili ju v jarek in pokrili s prstjo. — — In ko pade zadnja kepa, zgane se Aleko počasi in zgrudi se na tla. „Idi, idi — kliče mu starec, „idi brezbožnež in prevzetnež! Mi smo sinovi puščave; nimamo postav, kazni in prošnje so nam neznane; mrzi se nam pa pred umorom in v naši sredi ne maramo morilca. Ti nisi rojen za naše početje, prostosti hočeš le záse — —. Mi smo boječi in ponižni; ti si drzen in divji . . . Idi, idi v miru!“ In tolpa pomika se tiho dalje, dalje in zgine v brezmejni pustini. . . . Le eden šotor ostal je na zapuščeni stepi. . . .

Pesem končuje z „epilogom“, kjer se pesnik spomina še lastnih dogodkov in sklepa z mislijo, „da vladajo tudi v samotah pogubne strasti in da nam je usoda povsodi za petami.“

nemu delovanju in družbeni dotiki, katere so jim rodile le grdo nehvaležnost in surovi zasmeh. Stvarnega razloga pač niste imeli. Razloček med nami bil je le ta, da se je velikemu delu našega razumništva bolj primerno videlo, v sedanjih, razmerah odkrito in dosledno podpirati vladajočo sistemo in njenega zastopnika v deželi, velezaslužnega rojaka, deželnega predsednika našega. In kaj ste storili vi drugi, kateri ste hlapčevsko posnemali svoje ugovore v uredniških sobicah „Slov. Naroda“ in „Slovana“, radostno ploskali, kadar sta svetovna lista z blatom ometavala deželno vladu in najzagriženejše protivnike slovenskega naroda podpirala v njih opozicijski trmi, in zopet veselja vriskali, če sta ista lista na enkrat svečano zatrjevala nevernemu svetu, da jih vodi gola ljubezen do iste Taafejeve vlade in Taafejeve politike? Kaj ste počeli z nami, kako ste nas predstavljali slovenskim rojakom? Nobena psovka vam ni bila preostra, nobena boja pretemna — rabili ste jih brezobzirno. Dobro ste znali, da tudi najbolj natančna mikroskopična analiza ne more konstatovati kake narodne hibe na tako izkušenih političnih značajih, kakor so — da imenujemo le najbolj sovražene pristaše zmerne stranke — med drugimi Krsnik, Levec, Wiesthaler, Stritar, Senekovič, Šuklje itd., in vendar počastili ste jih s pridevki: „Efialti“, „mameluki“, „vladni kimovci“, „narodne izdajice“, „izrodki slovenskega naroda“ in tako dalje „cum gratia in infinitum“!

Ukrenili so po drugi poti, ker jim je tako velevalo možato prepričanje, — vi ste jim potikali umazano-sebične namere, govoreč o tisti slavnostni „molzni kravi.“ Za renegata proglasili ste vsakega, kedor je količkaj prijateljstva skazoval tem „parijam“ narodne družbe. Z največjim zadovoljstvom zabeležil je vaš moniteur, „Slov. Narod“, celo najsurovejše napade na obče spoštovane osebe, — opozorujemo le na neko dogodbo v Krškem — ker so dotični, kateri so bili žrtva oni proslavljeni surovosti, neomahljivo stali na strani Šukljeta. Zlat značaj, uprav uzor požrtvovalnega rodoljubja, kakor je oni notranjski notar, kateremu je prijatelj — pesnik posvetil jedno najlepših svojih pesnij, izbrali ste v predmet svojim izkrhanim dovtipom.

In kako grdo ste ravnali z jednim najzaslužnejših slovenskih domoljubov, z dr. Poznikom? Nikdo ne more zanikati, da je večinoma on v pomnem Novem Mestu s premišljenim, sistematičnim, požrtvovalnim delom provzročil oni blagodejni prevrat, vsled katerega narodna ideja sedaj nadkriljuje dolenjsko središče. Dolžnost vaša je bila, podpirati takega vrlega borilca na domovinskem polju — mesto tega se prizadevata na vse kriplje, da bi mu tla spodkopali na njegovem ozemlju le zaradi tega, ker se je drznil drugega

Tekst, obrisi, jezik in slog vzbujajo strmenje. Nad vsem pa vzkipeva podoba starca, ki nosi vedno v srci žalost nad izdajstvom ljubezni, ni podoba Cemfire zale, ni vesele deklice, ki se zaveda svoje lepote in ima pri vsem tem tudi svoji trnico. Gotovo je, da ima romantični tipus, kakeršen je Aleko vže svoje vzore, in se tudi neda zagovarjati; iz stališča konvencionalne izvirnosti; toda ravno ta tipus pristaja mu in se strinja z divjo pravjo človeka, ki je sklenil popolnoma povrniti se v prvotnost, dočim mu je srce ostalo prejšnje. Nekateri trdijo, da je pesem „pomenljiva edino le, ker se z njo v Rusiji začena romantizem“; za nas pa je i druge veljave: „v njej se obveljavljajo postave, koje sta si vstvarila naravna estetika in neskončni duh človeški“; in to je redek, zelo redek duševni plod v dobi in v deželi, kjer je zginilo pravno čutenje vsled posnemovanja klasične starosti, in prosto mišljenje zamrlo v modrujočih premislekih, naslanjajočih se na vero.

III.

A to je le prosta poskušnja ciganskega pesništva; pravi pesniški duh zasledi se tem bolj v pesnih, koje se razlegajo ob jasni noči ob rožnati zori po cvetočih livadah in otožnomilih stepah.

mnenja biti o dolenjski kandidaturi, nego vi in vaša pritiklina! In kaj smo strmeč doživeli tekom zadnjega tedna? Bore malo imamo Slovenci tako izobraženih mož, tako izbornih pisateljev in izkušenih pedagogov, kakor je profesor Levec — in vendar je „cvet vaše inteligence“, večina ljubljanskega mestnega odbora, zavrgla predlog šolskega odseka ter vestnega strokovnjaka *brevi manu* pahnila iz mestnega šolskega sveta le radi tega, ker je nesrečnež osoben prijatelj in političen somišljenik novoizvoljenega poslanca dolenjske mestne skupine! Znamo sicer, da dotični možak sigurno nobenih solz ne pretaka po izgubljenem dostojanstvu, ali baš zaslepljena brezobzirnost, katere se razodeva v tem junaškem činu, znači po vsem ono stranko, katere sedaj v „Slov. Narodu“ jere-mijade prepeva o propadu družbenega življenja v „veli Ljubljani“.

Čemu tedaj vaše jadikovanje gospod — o — ? Da bi vam v istini kaj mari bilo za zboljšanje neznosnih razmer v našem glavnem mestu, obratiti bi se morali do svojih lastnih pristašev v „Narodni Tiskarni“. Roko na srce, gospoda, in svojo vest izprašajte! Našli bode, da se je zmerna stranka že ukoreninila na Krajskem ter da z mirno zavednostjo v obličje gleda bodočnosti. Res je sicer, da ste v istem razmerju predrugačili svoje nazore o naših domačih razmerah. Izumili ste za naše narodne volilce pridevke kakor: „vinjena druhal“, „analfabetni suroveži“ itd.; dočim so vam najzagriženejši „Schulvereinovci“ kar čez noč postali „vrli“ nemški prijatelji! Ali dejanski položaj prisilil vas je k javni izpovedi, da nimate za seboj dovolj inteligence niti v glavnem mestu ne, da tudi v Ljubljani ničesar ne morete opraviti brez zasramovanih „elastičnih kruhorcev“. Poboljšajte se tedaj, predrugačite svoje postopanje proti krvnim bratom, kateri so z vami jedini gledé skupnega smotra, blagra slovenskega naroda, nejedini le gledé potov, ki nas dovedejo k zaželjenemu cilju — in kmalu potihnejo žalostinke o „veli Ljubljani“ in njenem družbenem propadu.

Dopisi.

Iz Rudolfovega dne 21. junija. (Izv. dopis.) [Konec.] Pa dosti naj bode o tem! Mnogo bi se še lahko pisalo o volilnem manévru Margherijancev od vesele vožnje na Otočico — do nečuvno kislega poraza, pa nečemo si po nepotrebnem omadeževati prstov. Če se je tudi kaj od naše strani do sedaj omenjalo o tej zadevi, gotovo je bilo stvarno, a ne osobno. Tudi mi bi lahko marsikatero glavico liki kakovemu paglavcu premekastili ter se tega radovali pri slavčkovem žvižgu in sovinem viku, pa nečemo po nepotreb-

Vsi ciganje po celem svetu so bolj ali manj godci-a slovanski so posebno še tudi pesniki svoje vrste, tako da ima Kolač prav, ko pravi, „da je Slovan mej narodi to, kar je slavec mej pticami“. In še pred malo leti zanikavala se je ciganom sploh, posebno pa slovanskim, vsakojaka višja duševna sposobnost. Puškinu pa se je očitovalo, da je v svojej pesni povzdignil „instinkt teh divjakov do visokosti duševnega mišljenja“. Trdilo se je, da obsega njih jezik komaj revno zaznamovanje najpotrebnejših stvari vsakdanjega življenja; da se njih duh ne pospne čez navadne utise in da v obče nimajo pravice do omikane družbe, ker nimajo ni domovine, ni umetnostij, niti obrtnije in ker nepoznajo postav.

Bolj površno in bolj prenapeto se stvar skoro soditi ne dá. Tu zadostujejo dela, ki so jih obelodanili Borrov Hudson, Pott, Müller, Miklošič, Kalina in drugi sloveči jeziko- in narodoslovci, in razvidi se, da to ljudstvo ne zaslučuje le našega sočutja, temveč tudi spoštovanje in študirati ga, da je bistvena potreba vsacemu, kdor se želi vtopiti v jezikoslovno in sociologično vedo.

Kadar se razlegajo po tihotah širnih planjav melodije pesnij slovanskih ciganov, zdi se ti, da čuješ dolge in bolestne jeke, ki trgajo srce, ali

nem netiti razpor v domačem taboru. Naše delo je bilo mirno pred volitvijo, ostalo je isto med volitvijo in po volitvi in hoče isto ostati tudi naprej, ker nam je na srcu samo naroda napredek in prospeh njega duševne in gmotne blaginje, kar se le mirnim in poštenim delovanjem doseči zamore!

Pošteno smo delali, osamljeni smo bili; a vendar je bila naposled naša zmaga, ker je bila pravična in utemeljena v naroda volji.

Osebito pa moramo biti ponosni na to, če pomislimo, da se je stranka naših narodnih hudournikov spojila s stranko nazovi-Nemcev, v kateri se nahaja le tu ter tam kakšna prava nemška leča; a da je kljub temu — to se vé da častno (?) — propala. In če te zadnje, od Margherijancev toli hvalisane in v nebo povzdigovane (sic) „neboditrebna“ stranke ne bilo, katero se pa uže tako ali tako v pošteno narodno volitev računati ne sme, pokazala je uže prvokratna volitev, kateri je pravi izvoljenec Dolenjske, da nihče drugi ne kakor gosp. prof. Šuklje.

Čudno se mi pa na zadnje le vendar dozdeva, kako da je sploh našim narodnim hudournikom možno bilo nanesti na volišče toliko velikonemške frate?

Opominam le, da so naši nazovi-Nemci počeli precej početkoma pred volitvijo močno rogoviliti proti naši celi bojni vrsti ter da so se postavili liki pritlikavcu na svoje okraćene noge tako ponosno, da bi človek mislil, zmaga bode njihova. Prevohali so volilne liste, kjer so izvohali, in sicer dve velesili „justitiae“ in jeden mogotec boginje Athene nekoliko njim se dozdevajočih nedostatkov. Nemudno napravijo pritožbo, da se nekoji, kakor volilci vpisani izbacnejo, ker so pošteno-narodnega značaja. Toda vesela nada se je njim kmalo zgrenila in tudi jaz poln veselja njim nasproti kličem: „Ego vero vobis dico: „Non fatus benedictus, qui reclamaverit!“ Pa kakor rečeno, to njihovo veselje imelo je kratke dneve. R. I. P.

Torej ta mervica gospodov „neboditrebna“ se je spojila z zlahno, eminentno-narodno stranko, alias z grofovimi potrebiki ter so delali skupno na vse kriplje in pretege, pa smo jih kljub temu požgali.

Kakor sem uže omenil, nočem tu navajati dotične osebe posamezno, ker jih je baš preveč, in v drugo se mi ne zdi pristno, predale lista mašiti s takovimi imeni. Naj bode pa v znak volilnega delovanja prežlahnih teh strank le toliko povedano, da je pri njih delovalo vse, kar „lajze in gre“. Tako so delovali in ruvali na nasprotni nam strani, katere se v „Slov. Narodu“ nazivlja „par excellence“ nemška stranka, ne samo kljunčki, kljunači, ampak tudi kljuni in na strani grofovih potrebikov ne samo klepci, klepači, ampak tudi

pojave notranjega obupa. Sem ter tja žalostnice menjujejo svoj ritem in prehajajo v poskočnice, a tudi tedaj veje iz njih neka miloba, kot izdihljaji po daljni, daljni, za zmirom izgubljeni deželi. Iz vsacega glasú v obče razodeva se globoka beda, ki podaja otožen potez celó zaljubljenim in preširnim popevkam. Toda ravno zaradi tega, ker je to pesništvo otožno, ni res, da bi se sukalo edino le „okoli nizkih občutkov“; v njem se marveč opeva ravno tako ljubezen materna, kot otročja in ona ljubljencev, pobožne pesni menjajo v njem z nagrobnimi in od krilate radosti prehaja se čestokrat k pobožnim pripovedkam.

Pogosto pokriti so v teh pesnih krepki dovtipi, anakreontične finese in ona razposajena prostosrčnost, ki je karakterističen znak čvrstega duha svobodnega ljudstva; in osupnen skuša si človek tolmačiti, iz česa neki izvirajo ti odmevi, tuji njih notranjim mišljenjem, koje se poslužuje pogostoma tacihi bicarnih oblik. Jezik sam je točen in jednat, in se oži enako finskemu, povedoč mnoge v kratkem, tako da treba naš jezik večkrat dvoje in več besedij v primerno izrazitev edinega slova*. Isto je soglasje v teh pesnih divno, ljubeznivo in mi-

* Se vé da to ne velja v tisti meri tudi o našem, njih narečji sorodni slovensčini. Prest.

kleponi, in vsem tem je prepeval fletni ptiček „auf langer Stange des Fischer Nachtigall“.

Pa bodi dovolj o tem in oglejmo si slednjič še skončetak gospoda dopisnika.

Tu se gospod dopisnik baš nekoliko preveč predrzne vprašajoč, kdo da je volil našega poslanca Šukljeta?

Jaz sem mu uže prej pojasnil, da golo prepričanje in naroda volja. Žalibože, da se ne razumem na njegov cifrast račun, drugače bi mu uže oči odprl s kakim „cilfarjem“.

Tudi nam nadalje gospod dopisnik prilastuje, oziroma prorokuje slabe čase, kakor iste sploh narodnemu napredku žalibog svojega baš škodljivega, ker nepremišljenega postopanja.

Kdo da je končno bolj bolan na duši in na telesu, mi ali on in njega sotrudniki, tega vprašanja nočem sedaj rešavati ter se rešitev istega prihranim za boljšo priložnost, ker mi sedaj v to potrebni novci manjkajo, da si omislim v to potrebno razkrojevalno orodje.

Kakor završetek tega pojasnila pa hočem še dodati, ker se ravno gospod dopisnik gledé novčne podpore po polnem oprati hoče, da se je izjavil nekov gospod v krčmi „pri Solncu“, da bode v njegovem žepu kmalu nastala suša, če bode še dolgo vzdržavati moral volilno delovanje. Nu, gratulujem, to so bile baš lepe pijavke!

Iz Metlike, dné 26. junija. (Izv. dop.) Od kar so volitve minule, ima „Slov. Narod“ in njegov pajdaš „Škrat“ z menoj opraviti, kakor da sem jaz primoral metliške volilce k tako lepi slogi, da so vsi volili g. Šukljeta. Drugače je to. Metličani so vsi želeli enkrat delavnega poslanca in so se zdavna uže dogovorili, da bodo g. Šukljeta za deželnega poslanca volili, in so uže takrat rekli, ako bode ta svojo dolžnost spolnoval, da ga bodo tudi za državnega poslanca volili, kajti od gosp. grofa Margherija nismo nič slišali, da bi bil za nas kaj delal in tudi se on ni čisto nič brigal za nas, pozabil je, da so ga vsi metliški narodni volilci volili, nikdar ni prišel več k nam, da bi se kaj posvetovali, kakor je g. Pfeifer prišel, poročat o svojem delovanju. Samo sedaj, ko je g. grofu uže voda v grlo silila, dné 1. junija t. l., je bil prišel, se pokazat, češ da bi ga zopet volili.

Vse drugače je g. Šuklje kot deželni poslanec svojo dolžnost v korist našo storil; uže sedaj se bodo naše razmere zboljšale, da dobimo vsaj cesto preloženo čez Gorjance; in to bode velike, velike koristi za trgovino Belokrajne. Zato sem jaz, gosp. Gangl in g. notar Stajer centralnemu odboru natančno poročal, da bodo vsi Metličani volili gosp. Šukljeta državnim poslancem in ga prosili, naj bi tega za kandidata postavil. In ker so tudi iz drugih dolenjskih mest temu odboru prišla enaka poročila, je bilo misliti, da bode centralni volilni

lobno. Naj nam bode dovoljeno podati tu nekaj izglede:

Umr! bom, umrl bom,
Čez skale sive padel bom,
V Nitri pa bo žalostno
Zapel mrtvaški zvon.

Kakor bi čuli izdihe smrtnih bolečin onega, ki so ga po dolgem in težavnem potovanju zapustile upešane moči in se je zgrudil preko skalnate poti, donijo nam tožeče besede na uho. A tudi otročja ljubezen do drage matere razodeva se večkrat, kakor:

Ko vedela prej bi, o mamica,
Da jabolko bilo tako je sladko,
V dva dela bi je razdela,
Polovico ga tebi podela.

In zopet:

O mati, o mati zlata;
Odpri, odpri mi vrata,
Pripeljem ti hčerko mlado,
Zá-se pa ženo mlado.

In ko ni več matere, ali jo je vgrabila črna smrt, kličejo jo in prosijo lastno dušo, da se tudi ona vrne kmalu k njej:

odbor vendar ustregel veliki večini narodnih volilcev ter postavil g. Šukljeta kandidatom. Toda storil je drugače. Ko smo dobili na znanje kandidate od centralnega odbora, smo se Metličani potem posvetovali, in bili smo precej jedini, da mi Metličani volimo samo g. Šukljeta za državnega poslanca, če uže zmaga ali ne, drugega ne volimo, kajti bili smo prepričani, da bode ta se potezal za naše koristi. Na komando centralnega volilnega odbora pa potem, ko se je vendar ogromna večina narodnih volilcev izrekla za g. Šukljeta, nismo hoteli voliti, zakaj se ni nič odbor oziral na naša poročila in na naše prošnje. Sedaj pa „Slovenski Narod“ očita vladi, okrajnim glavarjem, da so ti krivi, da je g. Šuklje izvoljen. Čudni patroni to!

Zadnji „Slovenski Narod“ od 24. junija prinaša, da je Miko Črnič, diurnist iz Metlike, pravil, da jaz le gmotne koristi pri svoji agitaciji iščem ter da sem proti železnici. To ni resnica, to je gola laž, in kdor je to govoril, je grd lažnjivec. Dalje je gola laž, kar je „Narod“ prinesel, da sem jaz katerikrat katerega visokega gospoda prosil za metliško pošto za sebe; to bilo bi tudi brezvspešno, saj mora tudi vsak sovražnik pritrditi, da je metliška pošta v vsakem oziru v dobrih rokah. Za svojo osebo jaz nisem nič prosil, pač pa sem se obrnil s prošnjo do g. Šukljeta v svojem listu od 20. avgusta 1883, naj se potruzi z vso svojo čilo močjo za preložitev ceste čez Gorjance, in to je on storil; zato sem mu jaz in vsi Belokranjci hvaležni, in ga bomo zmiraj volili, dokler bo on hotel biti naš poslanec, kajti prepričani smo, da je gosp. profesor delaven in za naše koristi vnet. Na to, kar pravi „Narod“, da sem proti železnici, kar sem cestni načelnik, ne odgovarjam, je preneumno; se bodo li z železnico odpravile okrajne ceste? Kar je prinesel „Narod“, da Črnič pozna pet oseb in on je šesti, ki nimajo volilne pravice, temu pa, mislim, da se bodo čudili še sami naši Margherijevci, kateri so vender skozi in skozi pri volitvi v najbližnji bližini volilne komisije navzoči bili, ter sami dobro vedo, da je gola izmišljotina, če kdo trdi, da so Hrvatje in Žumberčani volili. Da je Črnič bil Hrvat, je resnično, ali on je za metliškega meščana vzet, za katero meščanstvo je moral plačati; volil pa je povsod z Metličani, v občinskih, deželnih in sedaj državnih volitvah. Če je torej volil uže prej v vse te zastope, čudno je, zakaj bi zdaj pravice ne imel. Če pa je govoril res tako bedastočo, Bog mu odpusti, jaz ga moram živo obžalovati.

Anton Prosenik

Domače stvari.

Nj. c. in kr. apostolsko veličanstvo blagovolilo je požarni brambi v Črnomlju podeliti podpore 80 gld. iz Najvišje zasebne blagajnice.

Oj mamica, mamica draga,
Kje tvoja zlata je duša!
— Kipi mi vročica v glavo,
Potrto telo me zapuša
In k tebi hiti moja duša!

In s kako vljudnostjo odgovarja dekle svojemu ljubimcu:

Kje bila si ljubica mala,
Ko treskalo je in lilo z nebes?
Za materjo skrita sem stala
In pila ljubezen iz tvojih oces.

In v kako izvirni podobi naznanja zopet drugje pobič tajno ljubezen dekliču in je prosil uslišenja

Ciganica zala, podaj mi vodé,
Do suhega čem ti izpiti sreč,
Ljubiti te hočem iskreno
Vzeti te hočem za ženo

In brezštevilne so zaljubljene pesni, iz čegar se razvidi, da splošna telesna beda ni zamorila dušnih kreposti in bogate domišljije. — „O deklič mlad — vpraša cigan svojo predrago — ko si mi dala prvi poljub, krila naju je temna noč, in kdo naju je videl?“ — „Videla naju je zvezda — odgovarja mu ona — zvezda sklonila se je in za-

— (Gospod deželni predsednik baron Winkler vrnil se je danes v jutro z jadrnim vlakom z Dunaja.

— (Osebnosti.) Danes v jutro odpotoval je premil. knezoškof dr. J. Misija birmovat na Vrhniko.

— (Katoliškemu društvu rokodelskih pomočnikov) v Št. Vidu nad Ljubljano daroval je za društvene namene premil. knezoškof dr. J. Misija 50 gld. ter prevzel pokroviteljstvo tega društva.

— („Narod“-ova rahločutnost.) Vajeni je pač nismo bili, in zaradi tega smo pisano gledali, ko je „Slov. Naroda“ elegik — o. — povodom metliških in črnomaljskih „izgredov“ tako bridko začel tožiti o poginu „javne morale“ v dolenjskih mestih. Ne bodemo se z njim spuščali v kontroverzo. Niti vprašati ga ne utegnemo, kaj za Boga so vender storili belokranjski „širokozobni“ (najnovejša akvizicija v „Narod“-ovem pouličnem glosarji) rojaki, da je rahločutni kritik iz „Nar. Tiskarne“ vso svojo sveto jezo razlil nad njih grešnimi glavami. Navaden opazovalec bi sicer tudi iz neizrečeno naivnega poročila, s kojim je Margherijev plačani satelit obradostil vso prijatelje zdrave komike, le ta zločin izvajati mogel, da zavedni naši Belokranjci niso marali za gospoda grofa in njegovega agitatorja, kateri zadnji je na Dolenjskem sploh na jako čudnem in malo laskavem glasu. To je glavna vsebina famoznega poročila, vse drugo je zgolj izrodek naravne čmernosti poročevalčeve, izvirajoče iz grenkega čuta, da bode sladka volilna doba, v kateri se je tako lahko zaslužila mastna večerja — kmalu pri kraji. Saj to nam je po polnem novo, da bi se „mačje godbe“ pričele — s pokom možnarjev!!

O tem tedaj nobenega govora, ne vidi se nam vredno. Nekaj drugega se pa vender le vsojamo vprašati rahločutnega sotrudnika v Kolmanovi hiši. Od kod na enkrat vaša sentimentalnost? In zakaj se takrat niste postavili na noge ter začeli levite brati uredništvu našega lista, ko je ono s tako vidnim veseljem objavilo včrt o oni podoknici, koje je neka tolpa krških pisarjev in sličnih „politikov“ baje nameravala prirediti na čast dež. poslancu prof. Šukljetu? Zakaj ga tedaj ni oblila rudečica, ko je o letošnjih Binkoštih „Slov. Narod“ znal tako ginljivo poročati o žandarmeriji, katera je baje čuvala nad telesno varnostjo istega kandidata? In zakaj ni otvoril zatvornice svoje rahločutnosti takrat, ko je njegov list sam se ponašal z onim nepopisno surovim činom, za kojega je izumil blagodejno antonomasio: „Krške birme?“ Ali se tedaj „Narodov“ Tirtež v istini ravna po načelu: „Quod licet Jovi, non licet bovi?“ Vsakako smo radovedni na njegov odgovor.

— (Otročje veselje.) Dobro, prav židane volje so v „Nar. Tiskarni“, in srce jim igra radosti, kajti čez vzdigljivi most te silovite trdnjave „nepokvarjenega narodnjaštva“ primahala so goste trume zaveznikov, in v njenem ozidju praznovalo se je dolgo pogrešano

tožila potoku, potok cvetlici in cvetka ciganu, ki sedaj prepeva o najini ljubezni po svetu.

Drugje vpraša zopet dekle ljubega, kaj da mu je onesnažilo rokavce. — „Daljno potovanje in solnce rumeno.“ — „Daj mi srajčico, bodem jo oprala.“ — „Saj tu ni vodice, ni mila, ni skale.“ — „Moje solze so vodica, roki so milo in prsi moji so skala — —“

In kacic oblik in primer se poslužujejo včas: — „Podaj mi edino le en lasec; z njim zašil si bodem oči, da ne vidijo drugega dekleta.“ — „Na svet tu pridemo, tu živimo in vedno potujemo; le ti edino vedno počivaš v mojem srci.“ — „Da so moja prsa od stekla, videla bi v moje srce in ne bi mi hudovala.“ — „Skril sem cvetlico pod tvoj šotorec; čutila bodeš njen duh in mislila name, ki bodem daleč od tebe — —“

Razen pesnij hrani to ljudstvo i bogate zaklade molitev in basnij, ugank, pripovedek in pregovorov; v obče pa slovanski ciganje ne bivajo več v oni otročji dobi kulture, temveč podajajo nam govoreče dokaze in fakta, kakošno je bilo človeštvo, predno se je seznanilo s pisavo, ker njih vsega občudovanja vredno pesništvo je le ustmeno in celo neposiljivo.

zdrženje. „Slov. Narod“ naznanja tedaj vsem svojim vernikom, da je vsaj v eni stvari jednega mnenja z „Laib. Wochenblattom“ in da je ljubljanski deželni vladi braniti se proti vsem „slovenskim in nemškim“ listom. Ne bodemo motili gniljivega prizora, z molčali bodemo celó Heinejeve verze, ki se pri tej priliki nehote vsiljujejo našemu spominu: „Nur wo wir im Koth uns fanden, da verstanden wir uns gleich.“ — jedno pak vender ne moremo in ne smemo zamolčati! Radujte se, razposajenci na otročjem igrališči „Slov. Naroda“, saj vam bode kmalu minulo neopravičeno veselje! Prava podoba ste onih nesrečnih levičarskih politikov, kateri se sedaj v manjšini pokoré za one nade, s kojimi so o svojem času strmoglavili svojo lastno vlado. Sedaj pač zdihujejo po egiptovskih mesnih loncih, sedaj stegavajo roke po vladnih naslanjajih, ali zamán njih kes, zamán njih napor! Tudi vi bodete morda spoznali svoje usodne napake, sram vas bode tedaj „Wochenblattove“ tovaršije, ali prekasno bode! Škoda le za ubogi slovenski narod, kateri bode drag račun moral plačati za kozolce nekaterih političnih nedeletnikov!

(Nesreča.) Iz Sostrega v ljubljanski okolici senam piše: Dne 24. t. m. poljela sta trinšestdesetletni posestnik Jarnej Zidan iz Sostrega in njegov 42letni sin Ivan hlode iz gozda. Ker je bila pot slaba, šel je sin zraven voza ter ga je podpiral, da bi se ne zvrnil. A njegova moč bila je preslaba, voz se nagne in hlodi poderejo reveža na tla. Predno jih je oče mogel zvaliti s sina, izdihnil je ta dušo. Strlo mu je vsa prsa.

— (Z nožem.) Iz ljubljanske okolice se nam poroča: Dne 22. t. m. okolu 10 ure zvečer spilo se je pred žganjarijo Ivana Gradiškega v Zalogu več žganjarjev, ki so prej notri pili. Pri tem potegne Tomaž Oprežnik vulgo Rogač nož, sune z njim dvakrat Jos. Črneti, in sicer jedenkrat v stegno in jedenkrat za uho, potem mu pa odreže še košček levega ušesa. Poškodba je baje huda. Pa tudi Ivan Krmec dobil je na roki rano z nožem. — Kje so tisti časi, ko je veljalo še za največjo sramoto, poslužiti se pri kakem prepiru noža.

— (Strela udarila.) Iz postojnskega okraja poroča se nam: Dne 25. t. m. popoldne proti šesti uri udarila je strela v hišo posestnika Mihe Lekšana v Bukovji. Streha hiše in zraven hiše stoječi svinjak bila sta v kratkem času upepeljena. Zgorela sta tudi dva prešiča. Škoda ceni se na 400 gld. Za ravno to svoto bil je pogoreli zavarovan. — O jednaki nesreči piše se nam tudi iz novomeškega okraja. Dne 21. t. m. udarilo je namreč skozi odprta vrata v hlev posestnika Ivana Bukovca v Malem Kočrenu ter ubilo vso živino, kar je je bilo v hlevu, namreč dva vola, dve kravi in dve junici. Škoda ceni se na 608 gold.

— (Požarna kronika.) Iz Vipave piše se nam z dne 25. junija: Danes ob najstih pred popoldnem nastal je v hiši kočarja Matije Pohovle v Podragi ogenj, ki je kmalu celo poslopje uničil. Škode je 280 gld. Pogoreli bil je zavarovan.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

London, 30. junija. Gladstone izjavil je v zahvalnem pismu volilec v Midlothianu, da boče novi kabinet podpirati, kajti on boče delati na to, da se liberalna stranka ukrepi in zjedini.

Rim, 30. junija. (Uradno.) Depretis bode v sredo izjavil zbornici, da prevzame začasno ministerstvo za vnanje poslove, Tajani pa justično ministerstvo.

Zagreb, 29. junija. Deželna vlada izdala je na vse oblastnje okrožnico gledé kolere.

Sarajevo, 27. junija. Minister Kallay je odpotoval. Pri odhodu bili so navzočni vsi dostojanstveniki in zastopniki vseh veroizpovedanj.

Pariz, 29. junija. V Lyonu se je včeraj sešlo 10000 tkalcev. Izvolili so odbor, kateri se bode jutri podal k tovarnarjem. Misli se, da bodo odpovedali delo.

Dražďane, 29. junija. Zaradi ponavljajočih se političnih agitacij med tukajšnjimi českimi delavci, iztirala je policija več oseb ter razpustila česko društvo „Česky klub“.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 30. junija.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	82.55
„ „ „ srebri	83.25
Zlata renta	108.20
5% avstr. renta	99.40
Delnice narodne banke	857. —
Kreditne delnice	284.50
London 10 lir sterling	124.20
20 frankovci	9.85
Cekini c. kr.	5.88
100 drž. mark	61. —

Uradni glasnik

z dne 30. junija.

Naprava novih zemlj. knjig: Pri c. kr. mestni okr. sodniji v Novem Mestu za davčno občino Črešenea; poizvedbe dne 4. julija. Pri c. kr. okr. sodniji v Ložu za katasterski občini Danje in Štruklova Vas; poizvedbe dne 10. julija. Pri c. kr. okr. sodniji v Logateci za katastersko občino Vlak; poizvedbe dne 1. julija popoldne ob 8. uri. Pri c. kr. okr. sodniji v Metliki za katast. občino Sodji Vrh; poizvedbe dne 5. julija ob 8. uri popoldne. Pri c. kr. okr. sodniji v Kočevji za davčno občino Banjaloko; poizvedbe dne 4. julija ob 7. uri zjutraj in naslednje dni.

Pod varuštvo: C. kr. dež. sodnija v Ljubljani proglašala Blaža Kosirnika, posestnika iz Tujnic, bebcem. Varuhom mu je imenovan Fran Golob, posestnik v Tujnicah.

Tuji.

Dne 28. junija.

Pri Maliči: Skodlar, tovarnar; Baller, trgovec, in Ostresy, potov., z Dunaja. — Hirsch, trgovec, iz Schweinfurta. — Müller, trgovec, iz Heilbrona. — Bruno, uradnik dež. namestništva, in Mačarata, trgovec, s soprogo, iz Trsta. — Grof Strasoldo iz Gorice. — pl. Obereigner, gozdar, iz Šneperka.

Pri Slonu: Christianovich, c. kr. general, z rodbino, iz Topuska. — Neuburg, trgovec, in Weitzenmüller, potov., z Dunaja. — Rappé, agent; Tiani in Boccratini iz Trsta. Hawolka, c. kr. vojaški zdravnik, iz Zadra. — Hočevnar, c. kr. okr. glavar, s hčerko, iz Kočevja.

Umrli so:

Dne 27. junija. Rudolf Zalokar, delavčev sin, 4¹/₂ l., Poljanska cesta št. 18, davica. — Marijana Hartmann, gostinja, 75 l., Karlovska cesta št. 6, opešanje.

Dne 28. junija. Ljudevit Pogačnik, sin želez. spredovnika, 3 mes., Cesta na Rudolfovo železnico št. 12, črevesni katar.

V civilni bolnici:

Dne 24. junija. Alojzij Lehrmann, inženjerjev sin, 6 mes., črevesno prehlajenje.

Dne 25. junija. Josip Nahtigal, delavec, tuberkuloza.

Tržne cene.

V Ljubljani 27. junija.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 78 kr., domače 7 gld. 15 kr.; reš 5 gld. 85 kr.; ječmen 5 gld. 4 kr.; oves 3 gld. 36 kr.; ajda 5 gld. 4 kr.; proso 6 gld. 18 kr.; turšica 5 gld. 50 kr.; 100 kilogramov krompirja 4 gld. — kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 82 kr., špeh po 54 kr., prekajen pa 66 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2¹/₂ kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 56 kr., svinjsko 66 kr., drobniško po 38 kr. — Piške po 30 kr., golob 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 69 kr., slame 1 gld. 51 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 20 kr.; mehkih 5 gld. — kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
27. junija	7. zjutraj	733.98	17.6	jzpd. sl.	jasno	9.20 dež
	2. pop.	732.94	29.1	jvzh. sl.	d. obl.	
	9. zvečer	734.82	18.6	sv. sl.	obl.	
28. junija	7. zjutraj	734.54	17.6	bzv.	megla	3.30 dež
	2. pop.	732.40	27.0	„	jasno	
	9. zvečer	733.20	19.6	„	obl.	

Zahvala

za obile dokaze toplega, odkritosrčnega sočutja in prijaznosti o smrti našega nepozabljivega soproga in očeta, za krasne vence in mnogobrojno udeležbo pri pogrebu dragega ranjaka izreka ginjenim srcem vsem svojim someščanom, p. n. gospodom c. kr. uradnikom, gospodom c. kr. profesorjem in učiteljem tukajšnjih šol, slav mestnemu zastopu, prostovoljni požarni bramb, vsem prijateljem in znancem iz Ljubljane in drugih krajev svojo najtoplejšo in najodkritosrčnejšo zahvalo

žalujoča rodbina Šavnik-ova.

V Kranji 28. junija 1885.

(45) Ivan Lapajne v Krškem 30—22

je izdal sledeče knjige in knjižice za ljudske šole in učitelje: Praktično metodiko, cena 80 kr., Prvi pouk 60 kr., Fiziko in kemijo 60 kr., Prirodopis 56 kr., Zemljepis 26 kr., Geometrijo 24 kr., Malo fiziko 23 kr., Domovinoslovje 20 kr., Prirokovstvo iz zgodovine Štajerske 6 kr., Opis krškega okr. glavarstva 30 kr., Zgodovino štajerskih Slovencev 1 gld. 20 kr. — Isti pisatelj ima v zalogi razne pisanke in risanke; mali slovenski zemljevid kranjske dežele z deli sosednih kronovin, cena 1 kr., ter slovensko-nemški zemljevid Avstrijsko-Ogerske, cena 1 kr., in zemljevid krškega okrajnega glavarstva, cena 5 kr.

Pri Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bambergu v Ljubljani

se dobivajo vedno vse

knjige družbe sv. Mohora

in tudi sledeče knjige:

Abecednik za slovenske ljudske šole. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 20 kr.

Abecednik slovensko-nemški. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 25 kr.

Brezovnik, saljivi Slovenec, 60 kr., vezano 70 kr.

Celestina J., Aritmetika za nižje gimnazije, I. del, vezana 1 gld. 30 kr.; II. del, vezana 1 gld. 10 kr.

Celestina J., Geometrija za nižje gimnazije, I. del, vezana 70 kr.; II. del, vezana 80 kr.

Cimperman, Pesni, 60 kr.

Dimitz A., Habsburžani v deželi kranjske 1282 do 1882. Slavnosten spis, na svetlo dal kranjski deželni odbor, 4 gld.

Filipovič, Kraljevič Marko u narodnih pjesmah. 90 kr.

Gregorčič, poezije, drugi pomn. natis, 1 gld. 20 kr., elegantno vezano z zlatim obrezkom 2 gld.

Janežič A., Slovensko-nemški slovar, 2 gld. 20 kr., vezan 2 gld. 70 kr.

Jenko Ivan, Pesmi, 1 gld.

Jesenko Janez, Avstrijsko-ogerska monarhija. — Domovinoslovstvo za četrti razred srednjih šol. 45 kr.

Jurčič Josip, Zbrani spisi, I. zvezek 1 gld., II. zvezek 70 kr., III. zvezek 70 kr.; v krasnih platnicah vezan vsak zvezek 50 kr. več.

Kačič-Mišič, Razgovor ugodni naroda slovinsk 1 gld. 20 kr.

Kermavner V., Vadbe v skladnji latinski, vezane 1 gld.

Klail, Lehrgang der kroatischen Sprache, I., II. Theil sammt Schlüssel. 1 gld. 52 kr. — Kroatischer Dolmetscher, 60 kr.

Knjižnica slovenske mladine:

I. zvezek: Tomšič Ivan, Dragoljubci, 30 kr.

II. „ Peter rokodelčič, 36 kr.

III. „ Cigler Janez, Sreča v nesreči, 35 kr.

Kobler A., Zgodovina Sorske in Preške fare, 30 kr.

Kosec, Krščansko-katoliško pravoslovje, 1 gld. 20 kr.

Lavtar L., Občna aritmetika za učiteljska. Cena vezane knjigi 1 gld. 20 kr.

Lesar A., Liturgika ali sveti obredi pri vnanji službi božji. Vezana 1 gld. 20 kr.

Majar H., Odkritje Amerike, trdo vezano 1 gld. 60 kr.

Padar, Zakon in žena, 40 kr.

Postave in ukazi za kranjsko ljudsko šolstvo. 1 gld. 50 kr.

Praprotnik, Mali šolski besednjak. 4. natis. Vezan 85 kr.

Razlag J. R., dr., Pesmarica, 60 kr., vez. 80 kr.

Rožek J. A., Latinsko-slovenski slovník. Vezan 2 gld. 70 kr.

Senekovič A., Fizika za nižje razrede srednjih šol, vezana 2 gld.

Šmid Kristof, Spisi. 3 zvezki po 40 kr.

Vraz Stanko, Izabrane pjesme, 1 gld. 80 kr., eleg. v platno vezane s zlatim obrezkom 3 gld.

Zapisnik hiš deželnega glavnega mesta Ljubljanskega. Vezan 65 kr.

Zlatorog, Pravljica za mladino. 20 kr.

Znidaršič J., Nauk o desetnih (decimalnih) razlomkih pri računih z novo mero in vago, 60 kr.

V naši zalogi smo tudi na svetlo dali slovenske knjige s podobami za mladino, in sicer:

Pepelko, Snegulčica, Trnjevo rožico (4° velike) po 50 kr. Pravljice o:

Pepelki, Rudeči kapiči in Obutem mačku (8° velike) po 25 kr.

O deželi lenuhov, Snegulčici, Pritlikovcu (Palček) in **Robinzonu** po 15 kr.

Predpasniki

neprekosljivo

največja zaloga

vsake oblike, velikosti in kakovosti

prodajejo se po 25 kr. in više

pri (47) 7

J. C. Hamannu.